

Sk 12,1-17: *V té době král Herodes krutě zasáhl proti některým bratřím. Mečem dal popravit Jakuba, bratra Janova. Když viděl, že si tím získal židy, rozkázal zatknout také Petra. Byly právě Velikonoce. Zmocnil se ho, dal ho zavřít do vězení a hlídat čtyřmi strážemi po čtyřech vojácích. Chtěl ho po Velikonocích veřejně soudit. Petra tedy střežili ve vězení a církev se za něj stále modlila k Bohu. Noc předtím, kdy jej chtěl Herodes předvést na soud, spal Petr mezi dvěma vojáky, spoután dvěma řetězy, a stráž před dveřmi hlídaly vězení. Najednou u něho stál anděl Páně a v žaláři zazářilo světlo. Anděl udeřil Petra do boku, vzbudil ho a řekl: „Rychle! Vstaň!“ A z Petrových rukou spadly řetězy. Anděl mu řekl: „Opásej se a obuj se!“ Petr to udělal a anděl ho vyzval: „Vezmi si plášť a pojď za mnou.“ Petr následoval tedy anděla ven z vězení, ale nebyl si jist, zda to všechno je skutečnost; myslel si, že má vidění. Prošli první stráž, pak druhou, a přišli k železné bráně, která vedla do města; ta se jim sama od sebe otevřela. Vyšli ven, prošli jednou ulicí a tu mu náhle anděl zmizel. Teprve nyní se Petr vzpomínal a řekl: „Ted' už vím, že Pán opravdu poslal svého anděla, vysvobodil mne z ruky Herodovy a uchránil od toho, co si přál židovský lid.“ S tím vědomím šel do domu Marie, matky Jana, zvaného Marek. Tam se shromáždilo mnoho lidí a modlili se. Když Petr zatloukl na domovní dveře, přišla služka jménem Rodé, aby se zeptala, kdo to je. Tu poznala Petrův hlas, ale samou radostí hned neotevřela a běžela dovnitř oznámit, že Petr stojí před dveřmi. Ale oni jí řekli: „Ty ses zbláznila!“ Ona však trvala na tom, že je to pravda. Řekli jí: „Tak to musí být jeho duch!“ Ale Petr stále tloukl. Šli tedy otevřít a užasli, když ho spatřili. Pokynul jim rukou, aby je uklidnil, a vypravoval jim, jak ho Pán vyvedl z vězení; nakonec jim řekl: „Povězte to Jakubovi a ostatním bratřím.“ Pak odešel z města.*

Mt 6,33: *Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.*

I. Program

Kdysi dávno pomáhal Ježíš lidem pochopit, co to je, když je má Bůh rád. Lidi o tom přemýšleli a nešlo jim to do hlavy. „Prý: přiblížilo se Boží království. Tak kde je, že ho nikde nevidíme?“

Pak byl Ježíš ukřižován a jeho žákům nastaly složité časy. Na trůnu seděl jistý Herodes, jehož dědeček měl prý na svědomí betlémská nemluvnata a strýc zase Jana Křtitele. On sám dal popravit Jakuba a zjistil, že i odporné činy vám mohou zajistit popularitu. Tak rozkázal, aby byl zatčen i Petr. Stalo se, apoštola zavřeli, dali mu pouta a čeká se na soud. Času je dost, budou svátky a po nich zinscenujeme proces.

Kdybyste hledali, za co Petra zavřeli, nenašli byste žádný zlý čin; bylo to proto, že to tak kdosi mocný chtěl a lidem se to zamlouvalo. Petr byl křesťan neboli Kristův žák, a tak by žádné zlé činy dělat neměl, ale podle toho ještě žádného křesťana nepoznáte, to platí o všech lidech, že by neměli dělat zlé činy. Kristův žák je zvláštní ještě něčím jiným: Říká, že pánem jeho života je Ježíš. Co to znamená?

Třeba to, že se chci v životě řídit podle toho, co dělal. Když Ježíš pomáhal lidem, tak já jim nechci ubližovat. Když říkal, že se přiblížilo Boží království, tak já jim nechci říkat, že odešlo a nikdy nebude. Když říkal, že pro můj život je nejdůležitější to, jak mě Bůh má rád, tak nechci naletět na to, že nejdůležitější je něco jiného, co mi někdo nabízí či vnucuje.

Mým životním pánem a taky životním cílem je Boží láska a tu jsem poznal na Ježíšovi (pokud jsem křesťan). Boží láska mě vede k druhým lidem, abych jim ji taky předal. A co povídá nějaký Herodes nebo kdo, to je důležité, jen pokud to jde s tou Boží láskou dohromady.

II. Vězení

Ve vězeňské cele se neděje nic zvláštního. Petr spí. Je spoután řetězy, hlídá ho 16 chlapů, uniknout se odtud nedá. A najednou kde se vzal, tu se vzal anděl, posel Boží svobody. Nejdřív Petra praštil a pak mu dal pár pokynů, které připomínají starý příběh z velikonoční noci, při níž Mojžíš v Egyptě vyzýval lid k odchodu z otroctví ke svobodě: vstaň, opásej se, obuj se a jdeme, ale rychle!

Petr se sebral a následoval anděla. Jedna stráž, druhá, pak železná

brána, která se kupodivu sama otevřela, a najednou byli na ulici a anděl byl zase ten tam. Teď teprve se Petr doopravdy probral. Tady zůstat nemůžu, povídá si a vydal se k domu, kde by snad mohli zrovna být křesťané, bývají tam. Zabušil na domovní dveře, otevřít přišla služka, a když poznala Petrův hlas, samou radostí se rozběhla za ostatními, ani neztrácela čas otevíráním dveří a nechala ho stát na ulici. „Petr přišel!“ jásala a nikdo jí samozřejmě nevěřil (nemáš vidiny?). Petr zatím stál a marně čekal venku. Dveře ven ze zajetí se otevřely samy, ale dovnitř mezi ostatní Kristovy svědky ho pořád nikdo ne a ne pustit. Nakonec mu přece jen otevřeli, to se ví, a radost to byla veliká, když se setkali. Vyprávěl jim, co prožil, a ať prý to vyřídí ostatním a pak odešel z města neznámo kam (vojáci po něm pátrali, ale nikde nebyl k nalezení).

III. Stíny

Skvělé události mívají jako doprovod i stinnou stránku. Ježíšovo narození před lety provázel královský hněv a vraždění nevinných. I Petrovu svobodu někdo odsákal: Herodes Agrippa dal, když mu vězeň unikl, aspoň popravít všechny strážné. Dál už se o Petra nestaral, blaženě naslouchal, jak mu jacísi cizinci ze zločinných důvodů provolávali slávu: „Herodes není člověk, Herodes je bůh!“ a pak to s ním definitivně seklo.

Tady vyprávění Petrova příběhu končí. Vypravěč Lukáš do něj zapracoval pár důležitých náznaků, jak se to má s naší vírou. Neprobudí ji svítání ani zázračně otevřené dveře ani přítomnost Božího pošťáka. To jsou všechno kulisy, pomůcky, okolnosti. Až slovo o tom, co se stalo, probouzí víru, když Bůh dá, ne sama událost. Ve staříčském příběhu o vysvobození z otroctví chránila životy zajatců beránčí krev na veřejích dveří – leč víru neprobudí beránčí krev a není proč tu krev uctívat. Ve velikonočním příběhu je zas prázdný Ježíšův hrob, ale i to je jen okolnost, kterou nás vypravěč postrčí k přesvědčení, že Boží projekt jede dál a nic ho nezastaví, a naděje tudíž ještě pořád trvá i pro nás.

I v Petrově příběhu je to tak. Bůh vás neopouští, ani když před sebou máte obrazně řečeno zavřené dveře k budoucnosti (a ještě je hlídá kdovíkolik strážců). Člověk by to vzdal, ale Bůh ne.

IV. Den se přiblížil

Petr tvrdě spí, dokud nedostane andělskou ránu. Služka neotevře, ač by měla, a bratři a sestry jí nevěří, když příběhne s překvapivě dobrou novinou – zhruba tak vypadá v tom příběhu lidský příspěvek k Božímu projektu záchrany. A přece tím ten Boží projekt není prohraný a my se k němu můžeme přidat, i když se zpožděním. Někdy se církev shromáždí (občas se přitom i cítí ohrožená), modlí se, čte z Písma, zpívá, láme chléb a pije víno a nezajímá se, kdo stojí za dveřmi a možná by rád dovnitř. Tenkrát stál za dveřmi Petr, v dnešních časech nevím kdo, ale byla by škoda, kdyby dveře kostelů a srdcí zůstaly pro druhé lidi zavřené.

Stinných událostí prožíváme v každé době strašně moc a na náladě nepřidají. Prý: „Přiblížilo se Boží království, tak kde je, že ho nikde nevidím?“ No kde – hledejte ho. A jeho spravedlnost – i tu je třeba hledat, nemusí být patrná na první pohled. Někdy je to tak, že i stinné události potají a nenápadně ohlašují Boží světlo. Boží království sice není vidět, ale co jiného bychom měli čekat, než že Boží láska vyhraje nad každou temnotou? Když Ježíš říkal, že se přiblížilo Boží království, tak já nechci lidem říkat, že odešlo a nikdy nebude, a nechci v něčem takovém žít. Když říkal, že pro můj život je nejdůležitější to, jak mě Bůh má rád, tak se nechci úplně ustarat k smrti o něco jiného, vlastně asi podružného – hledejte to království, hledejte jeho spravedlnost a to ostatní budete mít navíc.

požehnání

Hospodin pro nás učinil velké věci. Ať jeho láska ve vás zůstává a dává vám odvahu činit veliké věci pro vaše bližní na zemi.

Hle, temnota přikryla zemi, ale ty se rozjasni, protože nad tebou vzešlo světlo, ukázala se nad tebou Hospodinova sláva. Jeho milost ať tě provází a chrání, jeho láska ať přikryje, co má být přikryto, jeho Duch ať je ti přítomen dnes a vždycky. Amen.